

Orgie

Pier Paolo Pasolini

vertaling Charles van Leeuwen; bewerkt door Sam Bogaerts voor NTG 1994

PROLOOG

Man: Ik ben pas dood. Mijn lichaam bungelt aan een touw, het is vreemd uitgedost. Zojuist nog klonken mijn laatste woorden: "eindelijk heeft iemand van zijn dood goed gebruik weten te maken." Ja, dat heb ik gezegd, voordat ik hing te bungelen, echt afgrijselijk toegetakeld.

Zal ik een blik terugwerpen op de laatste, belangwekkende en typische gebeurtenissen van mijn leven? Als in een flash-back? Dat is het enige wat mij nu nog interesseert: maar dan als een schrijver van memoriën en aforismen, want er is een overdaad aan wijsheid in de dood. Welaan:

deze man die hangend aan een touw, met gebroken nek en koudgeworden tot u spreekt, was wat men noemt een mens als alle anderen. Geen dichter, geen dwaas, geen zielepiet en geen verslaafde. Hij stond, zoals iedereen, aan de kant van de macht. Dat betekent nog niet dat men partij heeft gekozen. Integendeel, wie aanvaardt om een rustige, anonieme, keurige bezitter te zijn van een heel klein stukje macht, houdt zijn leven, en dat van anderen, instinctief wat kleurloos, zonder keuzes, zonder hartstochten.

Wel, binnen het domein van de macht is er vrijheid, (en het is een échte vrijheid, als die van dieren!) vrijheid om een onbekommerd bestaan te leiden.

Ja, ik was werkelijk vrij en onafhankelijk, want zonder enige reserve heb ik het bestaan van de macht geaccepteerd, ik heb me eraan aangepast. Ik was geheel en al een conformist en heb geprobeerd om heel normaal mijn deel van de macht uit te oefenen. Niets bijzonders: ik was maar een gewone burger.

Voor de volledigheid moet ik er wel aan toevoegen dat ik geen conformist was die van die macht ook echt wilde profiteren: o nee! Ik behoorde tot die mensen die, in alle vrijheid, gewoon niet wisten wat liefde was, of genegenheid, of iets anders wat het geweten zou kunnen bezwaren.

Maar vrede laat, zoals oorlog, bloedige sporen na. Het drama van de vrede kent geen slachtpartijen, maar wel andere gruwelen. En wat was het vredig in deze vlakke tussen de Alpen en de zee!

	Hoe kwam het eigenlijk dat ik in vrede kon leven, in een zo vreedzaam tijdperk van het bestaan? Dit is een absurde vraag, na alles wat ik al gezegd heb!
	Ik was tijdens mijn leven namelijk anders dan de anderen. Daarom vraag ik me nu af hoe ik toch zo vredig, aan de kant van de gevestigde orde heb kunnen leven.
	Het is eenvoudig: voor mijzelf en voor anderen hield ik dat anders-zijn verborgen. Dat werd nooit onderzocht of ingezien, geaccepteerd of uitgesproken, of gemanipuleerd. Dat is onaangeroerd gebleven, zoals het met mij ter wereld kwam. En zo groeide het op, het beperkte zich tot doen. Kun je iets doen vooraleer je iets besluit? Of zonder dat je iets besluit? Ja! Pas in de paar minuten voor mijn dood heb ik mijn anders-zijn ontdekt, begrepen, aanvaard, bestreden, gemanipuleerd: precies de tijd die nodig was om mijzelf, bij wijze van voorbeeld, van kant te maken.
	Was mijn leven een toneelstuk geweest, ik zou mijn eigen drama niet hebben kunnen zien, daar is immers per definitie contrast voor nodig. De flash-back op die laatste gebeurtenissen van mijn persoonlijke tragedie was dan hoogstens een drama of een dilemma voor het geweten van een eventuele toeschouwer.
	Wat is nu de essentie van dit dilemma voor mij als dode?
	Heeft iemand die anders is het recht zichzelf te zijn? Om zo niets anders te zijn, dan een reden tot aanstoot? Zou die iemand niet telkens een ander schandaal moeten veroorzaken? Als dat anders-zijn niet telkens andere vormen aanneemt, wordt het dan niet precies het tegendeel van de heersende norm? En daardoor een deel van de norm zelf? En, daar gaat het om, wat moet iemand doen die anders is? Neger, jood of monster, wat moet je dan doen ? In jezelf die andere werkelijkheid vormgeven, die opnieuw werkelijk laten worden? Steeds verdergaan en alle normen en wetten schenden? Ook de wetten van de waanzin?
	Of moet je dat anders-zijn accepteren, accepteren zoals je het hebt gevonden? Hoef je niets anders te doen, afwijking, dan jezelf te verliezen, om je zo weer terug te vinden? Moet je de haat van je eigen soort accepteren? Is dat de reden waarom je op de wereld bent gezet? Kun je als onsympathieke en rechteloze toch nog heilig worden en de wereld verbeteren? Tja, op deze vragen heb ik geen antwoord kunnen vinden, behalve dan een beetje verward, vlak voordat ik me heb verhangen.
	Dat is alles. Veel kijkgenot. Veel plezier.

	EERSTE EPISODE
Vrouw:	Ik begin te trillen ...
Man:	Om wat ik met je wil doen? Zál doen?
Vrouw:	Ja. Daarom tril ik ...
Man:	En wéét je wat ik met je wil doen? Zál doen?
Vrouw:	Ik weet het.
Man:	En je vraagt me niet om het niet te doen?
Vrouw:	Nee.
Man:	Je vindt het dus aangenaam om te trillen ... Om te trillen en te weten ...
Vrouw:	Ja, ik vind het aangenaam, zoals een zieke het aangenaam vindt te weten waar hij aan lijdt.
Man:	We hebben heel de nacht om te doen waar ik zin in heb. Laten we eerst nog even rustig praten over dat trillen ...
Vrouw:	Maar ik kan niet meer zeggen dan dat ik tril. Daardoor ben ik helemaal van slag. Want ik weet wel dat als de mensen iets zouden kunnen zien, dwars door de muren van ons huis ... Maar niets zullen ze zien. En daarom ben ik diep gelukkig.
Man:	En wat is dat voor geluk?
Vrouw:	Dat niemand weet waar ik naar verlang.
Man:	Maar ik weet het toch?
Vrouw:	Nee, jij weet ook niet waar ik naar verlang. Je mag het ook niet weten, want dan zou je me kunnen dwarszitten. Ik moet alleen zijn. Jij bent voor mij niet meer dan een werktuig dat ik heb gevonden, ik weet niet meer waar of wanneer, het interesseert me ook niet waar of wanneer, om heel alleen mijn verlangens te bevredigen.
Man:	Je hebt me al zo vaak verteld hoe dit allemaal is begonnen. Vertel het nog maar eens, slavin.
Vrouw:	Vernederd worden is een grenzeloos genot, vooral als je weet dat je onschuldig bent.
Man:	Kom op, slavin, je was een meisje ...
Vrouw:	Ja, en altijd goedkoop.
Man:	Was je nog blonder dan nu?

Vrouw:	Ja, als een engeltje op een bidprentje.
Man:	Vertel me eerst: waar speelde dit alles zich af?
Vrouw:	In jouw eigen dorp.
Man:	Een dorp vol witte stoffige paden? Met van die bomen die er nu niet meer zijn? Moerbeibomen? En bermen vol hoog gras, platgeregend? Waar de kalender als het ware kon worden afgelezen aan de dikte van de korenhalmen? Waar de klokken konden galmen als slangenesten onder de grond?
Vrouw:	Jà.
Man:	En wat zeiden de mensen?
Vrouw:	Het waren mensen uit jouw dorp.
Man:	Wel, dan zeiden ze dus niets.
Vrouw:	Toch hoorde je overal hun geroezemoes. Brandde de zon op de sulfaatblauwe goten? Op de stenen muren rond de mestputten? Dan hoorde je hun vredige stemmen, helder in de drukkende stilte van de dag.
	Kwam het uur van de zonsondergang en vulde de hemel zich met - ja, een soort most, donkerrood als een goddelijke substantie? Dan klonken hun stemmen op, merkwaardig opgewekt, van onder de kerktoren en uit het krot aan de asfaltweg.
	En toch was er niemand die iets zei.
	En als de avond viel, de spertijd inging, blauw over de sneeuw, warm en asgrauw over de papavers, klonken die stemmen op, soms zelfs zingend, uit de tuinen, ja, uit de tuinen niet de sinaasappel- of citroengarden, maar de tuinen met grote eiken, lupinen en hier en daar dahlia's.
	En toch was er niemand die iets zei.
Man:	De mensen bij ons waren toch iets anders. Ze woonden in een klein provincie-stadje. Er was een galerij, waar de stemmen weergalmden tot in de eethuisjes waar reizigers en veehandelaars zaten.
	En toch was er niemand die iets zei.
	Op een heuvel stond een kasteel, waarrond de stemmen van kinderen en kindermeisjes weerklonken, kringelend als zwaluwen, luid en kleurrijk in het schelle berglicht.
	En toch was er niemand die iets zei.

	's Avonds hoorde je op het pleintje voor het stadhuis, waar verre hoofdsteden als Venetië, Turijn en Bologna prachtig waren nagebootst, de stemmen tot laat uit de cafés komen, als het zomer was. Of als het winter was, tussen het eenzame snerpen van de laatste tram door. (En ik vergeet ook niet de dreunende stemmen uit de buurtbioscoopjes).
	En toch was er niemand die iets zei.
Vrouw:	En of die stemmen nu iets werden bijgekleurd door een bijna middeleeuwse, landelijke tongval, of in een keurig negentiende-eeuws werden gefilterd, ofwel in de streektaal (maar dan een armzalig slecht gebruikte taal), één ding was zeker: niemand zei iets.
Man:	En binnen de familie?
Vrouw:	Het was zoals bij jou thuis.
Man:	Opende een vader zijn bek en slaakte hij rauwe kreten en braakte hij bevelen, even woest als een oude bezopen en berooide soldaat, zonder iets te zeggen? En opende een moeder haar snavel om zich te verweren, te huilen en tegen beter weten in te sputteren, onbewust en onbereikbaar als een vogeltje, zonder iets te zeggen?
Vrouw:	Ja, zo ongeveer. Mijn vader was een mooie man, al was hij dan wat oud, en hij deed zijn mond alleen open om dingen te zeggen die hij weer had gehoord van zijn vader en diens vader. De meisjes sprak hij vriendelijk toe, de jongens streng. En toch zei hij niets.
	Mijn moeder was nog altijd verliefd op hem en ze opende haar mond om iets over het eten of het huishouden te zeggen, in een taal die alleen voor hen beiden gemaakt leek, en toch zei ze niets.
Man:	In die wereld had niemand een ander iets te zeggen. En toch hoorde je overal stemmen.
Vrouw:	Ja.
Man:	Maar hebben die stemmen je dan iets gezegd?
Vrouw:	O nee, het bleven slechts stemmen. Stemmen die mijn naam uitspraken en alles benoemden wat ons omringde, wat ons in die wereld van nut kon zijn. Maar ze zeiden niets.
Man:	En wát heb je dan geleerd?
Vrouw:	Dat ik zelf een stem heb.
Man:	Zoals ik. Zoals ik. Maar van binnen, wat gebeurde daar? Daar nestelde zich het woord dat nooit werd uitgesproken.

Vrouw:	Ja, bij mij ook: ik heb het nooit kunnen uitspreken.
Man:	Wat was dat zalig: zoveel stemmen en toch stilte.
Vrouw:	We begrepen elkaar door samen <i>iets te doen</i> .
Man:	De Hunnen of Longobarden <i>deden</i> wat ze wilden <i>doen</i> in een tempeltje gemaakt uit de hardste en witste steen die er was; de Etrusken <i>deden</i> hun doden in een graf, versierd met roze lullen uit tufsteen.
Vrouw:	Mijn moeder <i>deed</i> salie in de kip, en in de taart, gebakken met gele bloem onder de as, <i>deed</i> ze een snuifje zout.
Man:	En een vader <i>deed</i> een uur over de reis naar zijn werk; en iemand <i>deed</i> de was; zó begrepen ze elkaar.
Vrouw:	De oude slavinnen in Venetië, Piemonte of het Vaticaan <i>deden</i> iets met olijftakken, als het rommelde in de hemel, bezwerende gebaren,
Man:	De treinen reden op tijd.
Vrouw:	Ik hoor nog het gerinkel van melkflessen tegen het stuur van de fiets, en de liedjes daarbij.
Man:	Ze leerden ons om niets te zeggen, en kijk wat er van ons is geworden.
Vrouw:	Mensen die stikken van genot, van schaamte.
Man:	Altijd dezelfde.
Vrouw:	Inderdaad, altijd dezelfde schaamte. Want de reuk van sperma is altijd dezelfde, dat is onbeschrijflijk. En daar is die schaamte mee verbonden.
Man:	Ruik ik als de eerste bij wie je dat geroken hebt?
Vrouw:	Ja, als een vader, als hij. Het leven meester.
Man:	Echt?
Vrouw:	Ja, want hij was zoals zijn vader. Ik wilde dat hij gewoon een beest was dat me zou verslinden. Zijn adem rook naar sigaretten (de eerste) en zijn huid naar een lekkere zeep. Hij deed alsof hij geen haast had en dacht dat ik dat niet merkte. Want hij wist dat het lot hem gunstig gezind was. Hij wilde mij graag nemen, zoals een volwassen man dat doet met kleine meisjes en hij wist heel goed dat er geen schandaal van zou komen, dat het geen verkrachting was. Maar voor mij lag het anders. Heel anders. Zijn lust en vertrouwdheid met de wet waren voor mij bij uitstek een middel om in een schandaal terecht te komen en verkracht te worden. Wie neemt is onschuldig. Schuldig is wie zich láát nemen.

Man: In een dorp dichtbij het jouwe (in diezelfde bergen vóór de Alpen) was er een balkonnetje dat uitzag op een straat waar geen zon kwam en op een zeer zonnige vallei, met een rivier. Ik wil het je nog eens vertellen, voor de zoveelste keer. Op dat balkonnetje kwam een arm buurjongetje, arm was ook zijn schoonheid, met van dat armetierige, dunne blonde haar en van die eenvoudige, vochtige kattenogen, een pover bestaan in dat kleine lijfje dat Mirco heette. Hij kwam elke dag en ik bond hem vast aan de spijlen van het balkon. Elke dag huilde hij. Elke dag zei ik dat ik hem zou gevangen houden en dat hij zijn moeder nooit meer terug zou zien. Mijn gemoed verhardde zich zoals mijn lid, en hij huilde met zo'n belachelijk arme, open mond, en was drijfnaat van de tranen. Rondom was het hoogzomer, roerloos in het licht van de rivier in die vallei die ik me vooral herinner om haar licht. Om het licht dat gestalte gaf aan de stilte van de levens die voorbijgaan. Het was een licht dat bescherming bood. Dat de beschutting van de moederschoot verving en de vaderlijke omhelzing.

	TWEEDE EPISODE
Vrouw:	Wat ga je met me doen?
Man:	Je handen vastbinden.
Vrouw:	En dan?
Man:	Ik bind ook je voeten vast, zodat je niet meer kunt opstaan en lopen. Dan ben je een vastgebonden beest, met gebogen kop, de bek vol slijm, ogen die blinken van dankbaarheid.
Vrouw:	En wat ga je doen als ik vastgebonden lig?
Man:	Niets. Een paar uur toch ... Of misschien wel heel de nacht ... of nachten achter elkaar ... Helemaal niets. Het is voldoende dat je geboeid bent, beroofd van je vrijheid, alleen vrij als een dier om beestachtig gelukkig te zijn.
Vrouw:	Kleed je me uit?
Man:	Niet helemaal. Ik wil dat je voelt, door jouw schaamte, hoe ik me schaam voor jou.
Vrouw:	En als ik zo halfnaakt lig, wat doe je dan?
Man:	Het duurt lang, dat geluksgevoel van jou, omdat je geboeid bent, en het geluksgevoel van mij, omdat ik je heb vastgebonden. Een spastisch gevoel, ironisch genoeg: En als het nog geen erectie wordt, dan toch een prettig steken in mijn buik.
Vrouw:	En hou je dat urenlang vol?
Man:	Urenlang, ik zei het al, misschien wel heel de nacht of nachten achter elkaar: we moeten beseffen dat we eindeloos de tijd hebben, het is geen spel.
Vrouw:	En je raakt me niet aan?
Man:	Nee! Maar ik raak ook mezelf niet aan. Ook ik dwing mezelf om me in te houden. Jij bent geboeid, ik ben je meester. Zachtjes, zachtjes verschijnt er een grijns op ons gezicht, ondefiniëerbaar, pornografisch: een tragedie sluit het lachwekkende niet uit. We maken ook een paar grappen, alsof het maar een spelletje is ... Maar o wee als je verder durft te gaan dan een flauwe grimas, als je begint te lachen om wat je verboden blijft, ook als het ondraaglijk wordt.
Vrouw:	En als dat alles voorbij is, als jij, en niet ik, besluit dat het moment gekomen is
Man:	Dan gun ik mezelf het genot om je te straffen ...
Vrouw:	Waarom?

Man:	Om je passiviteit, omdat die zo onmenselijk is dat hij je iedere waardigheid ontnemt; en ook wel om je te bevredigen, want die lelijke grijns op je gezicht, die de onwil veinst van een onschuldige heldin, vraagt er gewoon om; en ook wel omdat je zwak bent en ik mijn geweld gewoon niet kan bedwingen.
Vrouw:	En hoe straf je me dan?
Man:	Voor alles wil ik dat zelfbewustzijn van jou vernederen dat je zo gewillig maakt, alleen maar gewillig.
Vrouw:	En hoe verneder je me?
Man:	Ik doe mijn broek uit, en dan ga ik op je liggen, zo maar, lusteloos, op een ongecompliceerd domme en grove manier. En ik ga er weer af zonder klaar te komen.
Vrouw:	En wat nog meer?
Man:	Dan mag je naar me kijken, en ik kijk naar jou en begin met mezelf te spelen, om je te laten zien wat je hebt gemist, en, nog altijd zonder klaar te komen, knoop ik opnieuw mijn broek dicht ... vreselijk preuts ...
Vrouw:	En je laat me vastgebonden liggen, om te wachten tot je opnieuw zin krijgt?
Man:	Oh, ik geloof dat ik meteen wel een nieuwe reden zou bedenken om je te straffen - en niet voor je gewilligheid - maar voor je medeplichtigheid.
Vrouw:	Mijn medeplichtigheid?
Man:	Ja, jouw medeplichtigheid.
Vrouw:	Met stompen, met schoppen?
Man:	Met stompen, met schoppen, schat. Maar omdat ik opnieuw die grijns zie verschijnen, die hypocriete grijns op dat berekenende meisjesgezicht, voeg ik eraan toe dat het gaat om <i>echte</i> stompen en schoppen. En als dat niet genoeg is, hang ik je met je armen op aan een balk en pak ik de riem.
Vrouw:	En waar raak je me dan? Mijn gezicht? Mijn buik?
Man:	Waar het uitkomt; en, ik zeg het opnieuw, het zal geen spel zijn. Je lijf zal bloeden, en bungelen. En de pijn zelf doet je het genot van pijn vergeten.
Vrouw:	En dan is alles voorbij?
Man:	Misschien, of misschien niet. Het zal voorbij zijn als ik mij, uiteindelijk, boven jouw afgetrapte en gevoelloze lichaam, als het ware onopgemerkt en met een banaal gebaar van mijn tot dan toe opgehouden zaad bevrijd. Maar als ik me nog steeds zou kunnen bedwingen ... gaan we nog door.

Vrouw:	En hoe?
Man:	Ik laat je weer bijkomen, verzorg je een beetje tot je je ogen weer opent en begrijpt.
Vrouw:	En wat zie ik, als ik mijn ogen weer open doe, en wat begrijp ik?
Man:	Misschien gebeurt het dit keer niet, maar ooit zal het wel een keer gebeuren.
Vrouw:	Wat?
Man:	Ik ga weg, pak een mes en snijd onze oudste zoon de keel over. En de jongste verdrink ik in een teil water. En dan breng ik hun lijkjes hier, om ze je te laten zien, en stop ze samen in één zak om ze, zoals gebruikelijk, weg te kunnen brengen en in de rivier te gooien.
Vrouw:	En jij komt niet meer terug?
Man:	Ik kom terug, zeker, ik kom terug. Maar waarschijnlijk niet alleen.
Vrouw:	Wie breng je dan mee?
Man:	Eerst maak ik nog een wandelingetje in de stad, door de buurt waar je hoeren en pooiers aantreft. Vandaag is het Pasen, weet je: mooi weer en een vrije dag. Het zal niet moeilijk zijn om vrienden tegen te komen ... of van onbekenden nieuwe vrienden te maken ... Die breng ik dan mee en ik zeg: doe met die hoer wat je wilt.
Vrouw:	En hoe dan?
Man:	Ze laten je op de grond liggen, vastgebonden, en gaan een voor een op je liggen, zonder je te kussen of aan te kijken.
Vrouw:	En ze kleden zich niet uit?
Man:	Nee, maar het is wel duidelijk dat ze ... hun broek een beetje losdoen om sneller hun doel te bereiken.
Vrouw:	Willen ze één keer of meer?
Man:	Iedereen doet waar hij zin in heeft. Als iemand geen zin heeft, hoeft hij niet. Misschien is er een exhibitionist bij, die wil dat je naar hem kijkt, of wil hij van jou nog iets anders ...
Vrouw:	Als een teef?
Man:	Ja. Als ze op je liggen en zich in jou hebben gewrongen en tegelijkertijd toch buiten je blijven als een wildvreemde hebben ze misschien even een aandachtige blik, zijn ze met je bezig en lijken ze even geïnteresseerd, maar maak je dan geen illusies, zodra ze klaar zijn is het alsof er niets is gebeurd.

Vrouw:	En daarna?
Man:	Gaan ze weg zonder nog naar je om te kijken: het is vandaag een feestdag, ze zoeken nog wat vertier en verliezen zich ... in dagdagelijkse rituelen.
Vrouw:	En ze zeggen niets? Geen enkel woord?
Man:	Niets.
Vrouw:	Ik raak ze kwijt, maar ik heb ze wel gekend. Ze kwijt raken is verschrikkelijk, maar ik heb nog hoop om er weer anderen te leren kennen.
Man:	Wat heb je eraan om ze gekend te hebben?
Vrouw:	Het plezier om ze te tellen, om te weten hoeveel er op de wereld rondlopen, van die onschuldigen. Onschuld die zondigt, is kostbaar materiaal.
Man:	Om te gebruiken en je van te bedienen?
Vrouw:	Nee, om jaloers op te zijn: met een beangstigende liefde. Ik zeg tegen mijn meesters van luttele minuten, als ze terug naar huis gaan, waar de lampen pas zijn aangestoken, ook al horen ze me niet, ik zeg "tot ziens", al weet ik dat ik ze nooit meer zal zien.
Man:	Een enkeling zal je ook nog vriendelijk groeten. Een vriendelijke arbeider die respect heeft voor de zonden van de bevoorrechte klasse.
Vrouw:	Wat mij het diepst zal krenken zal inderdaad niet hun grofheid zijn - opgeëist en toegestaan - maar hun wonderbaarlijke onzekerheid, hun gewetensproblemen. Want bij hun thuis branden 's avonds de lampen zo vredig.
Man:	En is liefde uitgesloten?
Vrouw:	Nee! Ik blijf erin geloven, paring na paring ... al weet ik heel goed, altijd, dat het niet mogelijk is. Wat voel ik een liefde voor die jongen met ingevallen wangen, hoge jukbeenderen, een bezweet voorhoofd en zanderig rood stekeltjehaar. Hij kijkt me aan met zijn grote kinderogen, dichtgeknepen tot zonnige spleetjes, een verlegen arbeiderskind uit het Noorden. En wat voel ik een liefde voor die donkere jongen die zeker uit Sicilië komt, met zo'n uitheems slavenmondje, al wat ouder, gemeen, maar ook zo vol tederheid als een moeder ...
Man:	Je ziet ze maar half, al die zorgeloze handlangers, maar je ziet ze wel: en lichamelijk kun je ze inderdaad leren kennen (blond kort haar, een bruine lok). Maar hun innerlijk? Hun karakter? Hoe kan je ze leren kennen als ze geen woord tegen je zeggen, als ze je nemen en weer weggaan? (je hoort ze hooguit even fluisteren, of lachen).

Vrouw:	Maar ze spreken met me in de taal van hun vlees. Vorm ..., de manier waarop ...; de intensiteit ...; de tijd dat ze in me zijn, voor hun korte of lange biecht, of ze ruw of zacht met me zijn - en de oneindige reeks eigenschappen die daartussenin zitten; of hun flanken regelmatig op en neer gaan of met ongeregelde stoten; of hun gespartel zacht aanhoudt of verkrampd is; of ze zich in een lange zucht geven; of ze werken vanuit hun hele lijf, of slechts vanuit dat ene stukje, dat de rest blindelings uitsluit ...; de manier waarop ze zich uitputten, pijn doen, of de manier waarop ze zich ontspannen, zacht tintelend als een bron. Al deze bewegingen die ik je zo abstract heb genoemd, hebben oneindig veel concrete varianten (ook al is er maar één model). Zonder woorden nodig te hebben, leer ik daaruit het innerlijk en het karakter kennen van die liefdes van luttele minuten.
Man:	En jij dan?
Vrouw:	Ach, niets. Ik besta niet voor hen. Ik besta alleen voor jou: jij bent mijn meester. Ik, een hoer, je weet het, en jij mijn pooier. Je mag met me doen wat je wil. Je bent nog altijd die jongen die me bang kreeg.
Man:	Goed. Ik smacht van verlangen naar het einde, we zullen doen alsof we er echt een eind aan maken.
	<i>Hij begint haar vast te binden ...</i>
Vrouw:	De taal die we gedwongen zijn om te gebruiken, - in plaats van de taal die ze ons niet of slecht geleerd hebben - de taal van het lichaam, is een taal die geen onderscheid maakt tussen leven en dood.
Man:	Inderdaad, schat, verstikt door al het leven dat in mijn lijf zit, besluit ik om je te doden om te kunnen sterven.
	<i>Hij begint haar te slaan.</i>
Vrouw:	<i>Ze schreeuwt ...</i>
Man:	Dacht je dat ik speelde?
	<i>Hij slaat haar weer.</i>
Vrouw:	<i>Ze schreeuwt ...</i>
Man:	Nee, alles wat ik heb gezegd, zal ik doen, en dit is geen spel, maar werkelijkheid.
	<i>Hij slaat haar harder ...</i>
Vrouw:	<i>Ze schreeuwt.</i>

Man: Ik wil je *echt* doden. Ik wil *echt* doodgaan. Ik word niet wakker uit deze droom. Het zal *echt* het einde zijn van alles. Als de wereld weer haar ogen open ziet ze een *echte* moord. Mijn vlees wil *echt* dood! Mijn lid wil *echt* bloed!

	DERDE EPISODE
Man:	Waar denk je aan?
Vrouw:	<p>Aan ons tweeën, hoe we ons aan het leven overgeven. Op dit soort momenten voel ik heimwee, als dromen van lang geleden die weer opdoemen en een vorm aannemen in deze werkelijkheid. Misschien zijn het wel dromen van mijn vader of van mijn moeder, ik ben immers nog geen dertig! Want hoe kan ik me herinneren hoe vroeger, in een ver verleden, alles hier uit weilanden bestond en er in de verte, in de richting van de Po, niets anders was dan hier en daar wat mist? En toch herinner ik me dat. En ik zie nog hoe ijl de populieren oprezen, groen in een nog groener veld. Ze vormden een grijze krans rond de liefde van zachte boerenkinkels die alleen biddend hun ogen ten hemel hieven ... Maar meestal keken ze naar de kluiten klei. Uit klei waren ze getrokken en uit witte steen, de handen gevouwen of met een vuist rond een hark. Tegen de avond keerden de meisjes terug uit de eerste fabrieken. En je zag aan hun manier van lopen of het herfst was, of voorjaar. Zo was de wereld, ik herinner het me, al zeker twaalfduizend jaar: de eerste schoorsteenpijpen in Monza of Milaan waren zusjes van de populieren rondom Cremona ... Het geloof trok alles gelijk. Misschien was hij wel een zatlap of een fascist, mijn vader, maar toch doopte hij zijn grote hand in het wijwater; en zo ook zijn bekrompen vrouw. Soms zie ik die lange droom weer voor me. Is hij echt voorbij? In deze droom zie ik het gezicht van mijn moeder, maar oneindig veel ouder dan haar leeftijd; het gezicht van mijn jonge, onschuldige moeder, niet in staat iets over de toekomst te zeggen, een hondje. Maar haar blik was zo zelfzeker! Wat doet het er toe dat het de zelfzekerheid was van de weldenkende, kleine burgerij van die dagen? Dat ze slaaf was van haar eigen rol als moeder en echtgenote? De zelfzekerheid in haar ogen tekende de mens zoals hij twaalfduizend jaar lang om zich heen had gekeken ... En als het tijd werd dat de primula's bloeiden in de berm? Dan begonnen de primula's te bloeien</p> <p>.....</p>
Man:	Wat wil je doen?
Vrouw:	Wat wil jij doen?
Man:	Ook bij mij komt dat heimwee boven ...
Vrouw:	Een zuchtje werkelijkheid dat zich bij een andere voegt, daar waar de wind is gaan liggen.
Man:	En zo komt die wereld weer over ons gewaaid.
Vrouw:	Ja: want die wereld is niet déze wereld.

Man:	Het is die wereld, schat, die we hebben geschonden met onze daden van geweld. Want die riep een onweerstaanbare lust naar geweld in ons op. Vanuit die wereld komt onze zonde voort, en het verlangen niet te zondigen. Wat we vervloeken is ook waar we voor bidden.
Vrouw:	Het nog zo verre zonlicht valt samen met het maanlicht op het venster, en roept in mij een verschrikkelijk verlangen op, die wereld opnieuw op te bouwen.
Man:	Het verlangen om te schenden en geschonden te worden zal terugkeren.
Vrouw:	Ik wil het niet weten.
Man:	Laat me je wonden zien ... Een zwarte plek, een verse nog bloederige wond, een rij tanden in je kinderhuid. Jij wilde dat ik me schuldig maakte aan deze verwondingen. Met deze samen overeengekomen wonden hebben we de gedachte aan de dood gekoesterd ... om haar vervolgens te vergeten. Dit zijn tekens. Ze staan akelig zwart en rood in je moederhuid gegrift. Wij alleen kunnen deze tekens ontcijferen.
Vrouw:	Ook een jongen is in staat deze tekens te lezen en te interpreteren! Met ironie in zijn ogen, en medelijden dat veroordeelt, hij, de jonge moralist, de zuivere!
Man:	Wat ik in deze tekens heb uitgedrukt is mijn eigen verlangen naar de dood. En jij, het verlangen om mij te doden. Er is een taal van wie dood máákt en een taal van wie dood gáát. Het leven is een toneelstuk, dus, altijd. Ik speel door je te slaan, met mijn handen, of met mijn broeksriem, door op je te spugen, te bijten, de armen om te draaien, dingen in je vlees te wurmen die heel wat groter zijn dan een geslachtsdeel, en je verder kunnen openrijten en verkrachten, door je als in een droom op bed vast te binden, aan een balk te hangen, door je laten nemen door een bende jongens die zonder scrupules tot alles in staat zijn, door je dan in de stank te laten liggen van hun pis, door dit alles te doen speel ik. Ik vertolk mijn verlangen om te sterven. En jij, door dit alles van mij te ondergaan, ook jij speelt, in de meest sprekende van alle talen! En toen ik heb gezegd: 'het verlangen om te schenden en geschonden te worden zal terugkeren' heb ik dwaze woorden gesproken. Want zegt niet mijn vlees dat zoveel beter, als het weer begint te trillen? En zie ik niet diep in je ogen een schaduw die het blinde snakken uitdrukt naar nog zo'n nacht?
Vrouw:	Ja, we vertonen inderdaad een toneelstuk.
Man:	Mijn lichaam spreekt ondubbelzinnige taal. Laten we nadenken. Als je mijn raadsel wilt oplossen, en het jouwe, beschouw de woorden dan als pure klank, of gewoonte. Stemmenglans van die voorbije wereld, waarin niemand iets zegt.

	Zelfs de woorden die ik zeg zijn enkel een deel van mijn blik, deel van mijn lichaam. Ook als we door pijn en schaamte onszelf iets beter hebben leren kennen, en de wrede onnatuurlijkheid van de wereld, blijven we altijd nog als alle anderen, die woorden gebruiken als slaapwandelaars. (of als schimmen die uit het graf opstaan en verblind worden door de zon.)
	Ons vlees is een raadsel dat zich als een raadsel uitdrukt. Maar onze woorden zijn armzalige klanken.
	Zij verbroederen ons met wie wij haten. Met wie geen andere hoop heeft dan de hoop waarin hij leeft.
	En wij tweeën, als wij niet een leven hadden geleid dat alleen maar van ons is, als we deze hypocriete ceremonie niet hadden geenscèneerd, verborgen in een echtelijke slaapkamer als in een hol, in het openbaar gedaan wat we daar in het geheim deden, onze verhoudingen tot een écht toneelstuk gemaakt, welke toeschouwer zou ons dan niet begrepen hebben, ook al hadden we geen enkel woord gesproken?
Vrouw:	Onze werkelijkheid is dus niet die we met onze woorden hebben uitgedrukt, maar die we hebben uitgedrukt met onszelf, ons lichaam gebruikend als personages! Ik als slachtoffer, jij als beul. Slachtoffer dat wil moorden, jij; beul die wil sterven, ik.
Man:	Maar je weet dat dit Het Kwade is.
Vrouw:	Ik weet het. Maar hoe kunnen we ooit verlost worden van Het Kwade, als het zo oneindig veel bekoorlijker is dan al het goede?
Man:	Onze werkelijkheid - dat weten we nu wel - dat zijn wijzelf, en door onszelf drukken we die uit. Onze levens zijn niet meer dan sprekende voorbeelden. Terwijl de woorden - ook dat weten we nu - alleen door hun klank van onszelf zijn, en maar voor een deeltje, minuscuul, door hun betekenis. Doordat ze niet onszelf zijn, zijn ze geen werkelijkheid. Woorden zijn niets anders dan instrumenten van de droom: zoals Het Kwade de werkelijkheid is, is de droom Het Goede.
Vrouw:	Wat wil je daarmee zeggen?
Man:	Door op te houden te zijn wat we zijn (dat is dus, wat ons betreft: slecht), anders gezegd door ermee op te houden de taal te gebruiken van het vlees, kunnen we de droom terugwinnen: verlost.
Vrouw:	Maar je vergeet dat we in ons leven altijd gedaan hebben alsof we droomden: ons huis, onze kinderen, jouw werk, mijn goede naam ...

Man:	Juist: we zijn niet sterk genoeg om in onze werkelijkheid te leven: ze heeft ons tot slaaf gemaakt. We beleven de vrijheid van de schande, maar in de schande van de slavernij.
Vrouw:	Ik snap het. Je hebt het over hypocrisie. Je hebt het over schuldgevoel. Over de tegenspraak van ons leven: kleinburgers in een droom die Het Goede is overdag, verdoemd in een werkelijkheid die Het Kwade is, 's nachts. Als dat niet zo was, waaruit zou dan ons genot bestaan, dat ons doet trillen alleen al bij de gedachte aan eenzaamheid.
Man:	Ah, maak je geen illusies meer.
Vrouw:	Waarover?
Man:	Wil je het weten?
Vrouw:	Als ik het wil weten, kan ons dat dan uit elkaar drijven?
Man:	Als je het vraagt, waar ben je dan bang voor?
Vrouw:	Ik ben bang voor jou.
Man:	Waarvoor?
Vrouw:	Dat jij niet bang bent om te weten wat ik niet durf weten.

	VIERDE EPISODE
Vrouw:	De maan schijnt, ik hoor stemmen van verre televisies, ik hoor zijn zwijgen: samen één geheel.
Man:	Het is voorjaar, al een tijdje ...
Vrouw:	Valt het je op? Het raam staat open: maar hier in de kamer beweegt niets. Binnen en buiten dezelfde roerloze warmte.
Man:	Au, ik voel wat aan de kant van mijn lever.
Vrouw:	En ik heb, als altijd, pijn achter mijn slapen.
Man:	Heb je aan de tabletten gedacht, en een glas water?
Vrouw:	Ja, op het nachtkastje, bij de bloemen.
Man:	Wat lees je vandaag voor het slapen gaan?
Vrouw:	Ze hebben de omslag eraf gescheurd, de kinderen. Ik weet niet meer hoe het heet of wie het geschreven heeft. Het zijn voorspellingen van professoren.
Man:	Die onze kinderen zullen beleven.
Vrouw:	In vrede, een vrede die erger is dan wat voor oorlog ook.
Man:	Je herinnert je van vroeger alleen maar de vrede: in vrede leefden de boeren, en boeren waren alle mensen van vroeger. Vroeger lijkt gelukkig: De vooravond van de geboorte van twee ongelukkige wormen. We verwachten voor de toekomst zo'n geweldige vrede, omdat we er zelf zoveel van tekort zijn gekomen!
Vrouw:	Nu zijn we welgestelde lieden, met buikpijn. Voor mij hoeft het niet, die vrede ... Ik word erdoor geterroriseerd, als in een droom waarin iedereen weet wat hij moet doen, behalve ik.
Man:	Zoals de boeren vroeger in vrede hun akkers bewerkten, ingesloten door een rij hemelblauwe bergen, tijdens die lange vooravond waar ik het over had, zo wil nu ook ons nieuwe ras in vrede leven. Bestaan, werken: miljarden keren dezelfde gebaren maken, als rituelen. In vrede. En wij tweeën delen in de vrede van de anderen.
Vrouw:	Maar ik heb het gevoel dat er in deze vrede een slachting wordt aangezicht, dat er een schroeilucht hangt onder de zon.

Man:	Ben je niet tevreden? Is de voorstelling die wij geven, geen vredig schouwspel? In onze lichamen, levende tekens, is de geschiedenis lezen van een man en een vrouw die gaan slapen als de maan opkomt, van goede wil zijn, respect hebben voor de wet, de openbare orde en al zijn zegeningen.
Vrouw:	Het zal wel komen door dat ellendige voorjaar ...
Man:	Vind je me bleker dan gewoonlijk?
Vrouw:	Nee, ik zie niets.
Man:	Ik ben verdomd bang, het roze onder mijn nagels is ook al zo bleek geworden.
Vrouw:	Maar je bent toch weer beter.
Man:	Sinds ik heb meegemaakt, na Pasen, hoe je lichaam bijna afsterft, hoe je kan vallen, in je eigen braaksel, en hoe het in je hoofd gaat gloeien, vlak voordat je flauwvalt, hoe het begint ...
Vrouw:	Maar je bent genezen, je bent toch beter.
Man:	Je lichaam kan je altijd in de steek laten, ondanks al je middeltjes en goede wil. Het is een proces dat je niet kunt tegenhouden, het begint verraderlijk, je gezicht wordt bleek en je handen beginnen te trillen. Het enige verweer dat je hebt, stel je voor, is er niet aan denken! Zeg, voel je nog niets bewegen in je buik?
Vrouw:	Nee, nog niet.
Man:	Ons beste kind, bijna geboren ... Maar nu wil ik slapen. Morgen heb ik weer een heel drukke dag. In de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.
	<i>Hij slaapt in ...</i>
Vrouw:	Weet je wat dat betekent: leven in een droom? Je bent wie je niet bent, en iedere nacht kom je op bezoek. Goed, we zullen alles uitpraten, jij en ik eerst, later onze kinderen. Maar als begrip zijn oorsprong in de tijd heeft, ligt de grens van het begrijpen in de diepte. Die grens wil ik niet tegenkomen. Eventueel wil ik teruggaan naar de tijd waar ik kon dromen dat ik ben als mijn vader en mijn moeder. Ik wil niet beseffen, nog eens, hoe een onschuldig iemand gruwelijke dingen kan doen.

	<p>Maar als ik slaap, wat voor dromen heb ik dan? Van een nabij verleden, van een ver verleden? Hoewel ik wel weet dat ook in een ver verleden ... toen ook al ... toen het graan tot vlak voor de stad kwam, en schoorsteenpijpen tussen de grijze torens kwamen te staan, achter de meertjes, toen gaf begrip nog inzicht in het leven, was het nog een manier om vooruit te komen. Maar wat heb ik nu aan die illusie?</p>
	<p>Ik heb geen slaap. Ik zou je willen zeggen: ik wil niet comfortabel leven en tegelijk dingen dromen die ik niet wil drómen. Maar ik word hoe dan ook weggezogen in die modderige slapeloosheid die zo naar dromen verlangt! En ik weet niet hoe ik eruit moet komen. Ik kan me rondom mij niets anders voorstellen, ik ben daar niet toe in staat, want ik ben zoals jij maar een eenvoudig burgertje met een wanhopig bekrompen bagage van gedachten.</p>
	<p>Dus dit is nu een delirium. En waarom sta ik nu op?</p>
	<p><i>Ze stapt uit bed ...</i></p>
	<p>Er is bewogen in deze kamer, als het kloppen van een hart in een lichaam: ik heb het gevoeld. De lucht heeft zich in de lucht bewogen ... als een slag uit de diepten der hemel! En de weerslag is tot hier doorgedrongen, een bespottelijk zuchtje wind dat een nauwelijks waarneembare emotie oproept. En de warmte, binnen en buiten, is niet meer dezelfde! Iets heeft haar volmaakte evenwicht verstoord. Misschien alleen de nacht die frisser wordt.</p>
	<p>Of komt dit alles in mij op omdat het spijtgevoel eruit moet? Ja, als ik wakker ben heb ik het over spijt. Waarover zou ik het anders moeten hebben? Spijt, om precies te zijn, om in een razende angst de wereld te hebben geschonden ...die wereld waarin een vuurvliegje over een greppel vliegt en de klokken voor het laatst luiden ... (een herinnering die zwart is geworden aan de horizon) We moeten die wereld vervloeken en bevuilen, zodat ze in verval raakt, in beweging blijft en geen <i>gevoelens van spijt</i> meer oproept.</p>
	<p>Deze "vrede" die over mijn leven is gekomen, en die zich daar heeft vastgezet als een seizoen dat nooit wisselt, een eindeloze ochtend van vrede, van arbeid, van ernstige, kale dingetjes, (die je met de burens deelt terwijl de televisie aanstaat) van concentratie, van gebrek aan zeggingskracht (wat overigens wel past in de kringen van de orde én van de opstandigen) van respect en discreet gedrag, van het mysterie van het gezin (zo dierbaar voor oude en jonge moralisten) ah, ah, ah, ah, ah, ah wat een spijt!</p>

En door die spijtgevoelens deed ik niets anders dan denken aan vroeger (aan lang geleden, ja, maar ook aan kort geleden). Zat ik met de dweil in de hand te denken, in plaats van te zingen zoals andere huisvrouwen in hun dagelijkse dwaze afzondering, dan dacht ik met spijt ... aan wat nu sinds Pasen voorbij is. Het was een spijtgevoel dat lang duurde, oh, zo lang, een enorme spijt die me totaal in beslag nam en geen moment vrijliet. En door die spijt, kijk kijk, kon ik mijn gedachten niet afhouden van het kwaad dat ik heb begaan, tot in de kleinste bijzonderheden. Ik vergat niets! En ik zag door die spijt alles weer voor mij wat ik gedaan had en daardoor alles wat nog gedaan kon worden, (waarvan ik had afgezien vanwege de Paasgebeurtenissen, die onverwachte terugkeer naar de deugdzaamheid). O, wat heb ik afgezien! Tralala! Spijt, reservoir van lijden! Lijden, wat een heerlijk en onvergetelijk genot!

Dit zuchtje wind van de nacht die frisser wordt ... Dit zuchtje wind van de nacht die frisser wordt kondigt een korte doodstrijd aan, doet mij alleen nog maar aan liefde denken, de smerigste liefde, het enige wat na de doodstrijd echt verloren gaat. Echt verloren ... want het vlees waar het om gaat, rot weg. En nog meer naarmate die liefde alleen maar vlees was, borsten, buik, dijën, geslacht: alles verdwijnt, alles verdwijnt, het enige dat voor altijd verdwijnt. De rest, ach, wie weet, maar het vlees is het enige dat zonder pardon helemaal verdwijnt. En dat is dan alles, graf van mij!

Waar was ik ook weer gebleven? Waar dacht ik aan, door mijn spijtgevoelens? Aan het vlees, ja. Maar niet aan mooi vlees, of waardig vlees, van het gezicht, van de hals, van de schouders. Nee: aan vlees dat bij uitstek vlezig is, en dus beter wegrot. De charme van een gezicht, de trots van schouders, de weerloosheid van de hals: dat sterft niet af. Maar wat de stof van een broek bedekt, stijf of slap, en wat soms op een onnozele, grove, bijna kinderlijke manier zichtbaar wordt, dat sterft af! En omdat het na elke, altijd weer wonderbaarlijke genieting terugkeert naar zijn verboden natuurlijke staat, moet het - omdat het leven gul en goedgeefs is - wel duizend maal genoten worden, geen moment met rust gelaten, geen ogenblik de kans krijgen zich in zijn verre wereld terug te trekken, in zijn mysterie, in zijn onbevleetheid: want dat is een ramp. Alleen wie er voortdurend door verkracht wordt, elke dag, elk uur, zoals alles verkracht wordt, alleen zij kan zeggen dat zij leeft. Leven is trillen. En als alles voorbij is, is alles voorbij. Dan is er geen onsterfelijk gezicht en geen sterfelijke fallus meer.

	<p>Je iets ontzeggen is idioot, een dom vooruitlopen op de dood, in naam van de burens of in naam van weet ik veel welke burgerlijke samenlevingsvorm, in naam van een vader en moeder, reuzenmensen, ja, goed, maar bekrompen burgers en fascistten, met hoge idealen die uiteindelijk niets waard zijn: de moraal, de religie, dat soort onbenulligheden; allemaal kletspraatjes, het enige wat telt is de diepe stilte, waarin je trillend ander-mans onderbuik betast.</p>
	<p>Overmand door spijt, droomde ik van die onderbuik en in mijn droom keek ik één keer naar hun gezicht om te weten hoe hun onderbuik zich zou gaan gedragen, en als dat een aangenaam gezicht was, des te beter natuurlijk, bijvoorbeeld een jongen met een beetje een korte neus, een overhangende bovenlip als van een visje, met blond, heel kort en pluizig stekeltjeshaar, ofwel zo'n donkere met een Arabisch jongensmondje, een beetje gemeen, maar ook moederlijk zacht ...</p>
	<p>O, dat akelige zuchtje wind ...</p>
	<p>Ik wil zijn onvervalste grofheid, zijn eerlijk en opdringerig verlangen, zijn overwicht, zijn haast om op willekeurig welke avond iets ongehoords te doen, ik wil die licht onwelriekende, gewijde geur van zaad. Dat is wat ik wil, zonder enig gevoel van spijt.</p>
	<p>Ik verlang van zijn kant ook wat ironie, zodat hij wat afstand houdt en in wezen vrij blijft in zijn medeplichtig spel. Ik word helemaal stijf, één en al spanning, door dat zware bonzen van mijn hart: ik word één en al geest, dat trekt mij aan tot buiten mijzelf. In deze toestand van onthouding kan er niets anders gebeuren dan wat ik wil. Kom, zoon die vader wil zijn, of vader die nog zoon is, kom en verricht de eenvoudige daad.</p>
	<p>En omdat het zomaar een avond is, hoeven we helemaal nergens rekening mee te houden, kunnen we iets doen wat je nu nog niet kent, waar je mond van openvalt, en je stil om lacht. Bind mijn handen vast ... Wat doe ik? Loop ik? Ga ik naar de kinderkamer?</p>
	<p><i>Ze doet een paar stappen ...</i></p>
	<p>Doe ik vooraleer ik heb besloten? Of heb ik misschien al besloten, onbewust, zonder het te weten? Ik word ertoe gedreven: ik weet alleen nog wat ik moet doen. En ik weet precies wat de gevolgen zijn.</p>

	<p>In de vlakte, hier in de buurt, stroomt een rivier. In de lente is het water troebel, bijna geel, (terwijl het blauw wordt als er weinig water staat, ivorkleurig, ongeveer tussen asgrijs en roestbruin in.). Ik zoek de oever op, blijf daar even staan, op op een vroege junidag; en dan verdwijn ik in het water, dat er iets tragisch door krijgt, (maar dat even later gewoon weer verder stroomt).</p>
	<p>Eerst loop ik de hele grote stad door. En dat stukje platteland dat nog over is tussen de stad en de rivier: eigenlijk loop ik dus door mijn heden en mijn verleden. Maar ik ben niet alleen. Want eerst ga ik, hier in huis, in de stilte van de eerste slaap, naar de kamer van de kinderen. Ze zullen met me meegaan en mij gezelschap houden. Maar geen levend gezelschap: twee dode kameraden. Want nog voor ik naar hun kamertje ga, ga ik eerst naar de keuken om een mes te pakken. En dat ga ik nu eerst doen, daar loop ik naartoe.</p>
	<p><i>Ze doet nog een paar passen.</i></p>
	<p>Dat is alles. Ze zullen zeggen: gestorven aan een zuchtje wind</p>

	VIJFDE EPISODE
Meisje:	Hier woon je?
Man:	Bevalt het?
Meisje:	Jaja.
Man:	Doe je jas uit ...
Meisje:	Je weet zeker dat niemand ons komt storen?
Man:	't Is toch mijn huis.
Meisje:	Maar je woont hier alleen?
Man:	Nu wel, ja.
Meisje:	Nu wel?
Man:	Vroeger woonde ik hier met mijn vrouw en mijn kinderen. Maar ze zijn dit voorjaar weggegaan ... en niet meer teruggekomen.
Meisje:	Brrr, het begint koud te worden, het is de hele dag al bewolkt.
Man:	De eerste herfstbuien, als de zomer nog net niet helemaal voorbij is: dat is het mooiste moment om de liefde te bedrijven.
Meisje:	Ach, voor mij is het altijd hetzelfde.
Man:	Je liegt, schijnheilige trien. Als het bewolkt is, is het toch lekkerder om binnen te zitten? Om de ramen dicht te doen en te zorgen dat het een beetje warm wordt in de kamer waar je zit? Warmte die je vergeten bent en die toch heel vertrouwd is, warmte van vroeger! Je verlangt weer naar de kachel, en je lichaam is, onder die eerste wollen trui, uiterst gevoelig voor die onwennige kou uit een nu nog serene hemel.
Meisje:	Vertel eens iets over je kinderen.
Man:	Eentje is zes, de ander vier. Twee ernstige jongetjes, zoals zo veel. Soms lijken ze me groter dan ikzelf ben ...
Meisje:	Dus ik kan mijn jas uitdoen?
Man:	Ja, dat had ik toch gezegd? De oudste is wreed, hij heeft een sombere blik en is gek op zijn moeder. De jongste is net zo dol op zijn moeder, maar hij heeft lachende ogen. Hij trekt zich nergens iets van aan, het is een grappig en lichtzinnig diertje. Met veel respect voor zijn grote broer, maar soms ook een beetje leedvermaak.

Meisje:	Je hebt gelijk, het is lekker: buiten fris en binnen gezellig warm. Inderdaad, zoals vorig jaar.
Man:	Of, misschien wel zoals over tien jaar ... als je dan nog leeft. Deze dag ligt in de toekomst besloten, - vind je dat niet mooi? - de zomer is voorbij en moet nog komen, begrijp je dat? Wat vliegt de tijd, al gaat hij nog zo traag!
Meisje:	Wat bedoel je met: als je dan nog leeft?
Man:	Kleed je nu maar uit.
Meisje:	Het is dat ik twee jaar ziek ben geweest. Twee jaar in het sanatorium, mijn jongen.
Man:	O ja? Kleed je nu maar uit.
Meisje:	Wil je zien hoe ik me uitkleed?
Man:	Ja.
Meisje:	Weet je dat ik om jou moet lachen?
	<i>Ze begint zich uit te kleden ...</i>
Man:	De zomer is voorbij, maar je bent nog bruin ...
Meisje:	Kun je geen muziekje opzetten?
Man:	Heb ik niet. We doen alles in stilte.
Meisje:	Wat vind je van me?
Man:	Wat je bent: het meisje van de eerste dag zonder zomerzon.
Meisje:	Zo, dat is beter.
Man:	Je schaamt je niet, je durft me recht in de ogen kijken?
Meisje:	Waarom niet?
Man:	Omdat je naakt bent, als een stuk vee in de wei.
Meisje:	Wat bekijk je mij slecht!
Man:	Je hebt je nooit geschaamd?
Meisje:	De eerste keer een beetje, daarna nooit meer.
Man:	En denk je nooit aan je buik?
Meisje:	Zo beter?

Man:	Aan je buik, je buik! Dat stuk van je lichaam dat we allemaal wegmoffelen, dat niet mag bestaan. Iedereen doet net alsof hij er geen heeft, of tenminste, alsof hij er niet aan denkt, er vrij van is ... ook jouw vader!
Meisje:	Grappig! Hoe kom je erop!
Man:	Jij vindt het heel natuurlijk om een geslachtsdeel te hebben, die zachte grens onderaan je buik door donkere branding omgeven ... En toch is het heel onnatuurlijk ... onnatuurlijk! Weet je niet dat het heel schokkend is, irritant, om bij jezelf een algemene regel te constateren? En dat doe je, door je aan mij naakt te laten zien. Om het te verduidelijken ... je moet je voorstellen dat ... twee vaders, ja, twee vaders ... twee volwassen mannen die al lang hun wilde haren verloren hebben, tegenover elkaar staan, en elkaar als twee kwajongens in de broek kijken ...
Meisje:	Oh oh! och, och! Hoe kom je er toch op!
Man:	En zo ben jij ook, met je blote buik ...
Meisje:	Ja ja, goed, ik snap het. Kleed jij je niet uit?
Man:	Ik niet, omdat ik weet dat je een viezerik bent en omdat je een man met zijn broek open misschien wel lekkerder vindt dan iemand die even bloot is als jijzelf.
Meisje:	Het maakt mij niet uit, je mag doen wat je wil.
Man:	Hou je van pijn doen?
Meisje:	Wat?
Man:	Of je het lekker vindt om pijn te doen.
Meisje:	Iemand pijn doen?
Man:	Snap je het eindelijk?
Meisje:	Maar hoe dan?
Man:	Wat betekent dat: iemand pijn doen? Doet iemand je pijn als hij je schopt en slaat?
Meisje:	Mij? Als iemand een poot naar mij durft uit te steken, krijgt hij er van langs!
Man:	Armeluikindje ... schatje ... Het vlees verkoopt zich duur, zelfs als het niet veel waard is. Vechten moet het en voortdurend de klappen opvangen - en dat geldt dan als een overwinning!

Meisje:	Wat ben je ineens bleek geworden ... En het lijkt wel alsof je trilt ... Wat heb je?
Man:	Ben ik bleek geworden? En tril ik? Misschien is het dit licht ... En ja, ik ben wel een beetje ziek. Maar daar moeten we nu niet aan denken. Dus: vind je het lekker om pijn te doen?
Meisje:	Maar hoe, hoe dan?
Man:	Goed. Met wie heb je het voor het laatst gedaan?
Meisje:	Het was, geloof ik, vorige week zondag, met een jongen uit Sicilië, die in dienst is in Bologna: hij was hier op bezoek bij familie ...
Man:	Een mooie jongen? Zwart of donkerblond?
Meisje:	Dat weet ik niet meer. Het leek wel een bandiet.
Man:	Wel, stel je voor dat die bandiet op het punt staat om met je te vrijen, op zijn manier, dus dat betekent als een moeder die je aan haar borst drukt, of als een vader die je thuis opsluit, en dan met zo'n grote Siciliaanse lul, zwaar als een boomstam en vlezig als een vrucht ..., stel je voor dat iemand die soldaat vastbindt en zegt: kijk eens, daar ligt die machteloze bonk, vertrap hem, verwond hem, wreek je, hij had je willen bezwangeren, breng hem aan het janken als een kind zonder zaad ...
Meisje:	<i>Ze lacht ...</i>
Man:	Ah, je begripsvermogen is even armzalig als je toekomst.
Meisje:	<i>Ze lacht ...</i>
Man:	Je bent met hem alleen, hij is in jouw macht. Snap je? Je doet iets wat bijna buitenaardse vormen aanneemt, is, wat alle perken te buiten gaat, iets wat opgaat in de geest. Een sterke knul maakt zich op om vader te worden en zoekt het avontuur, als een mooie Don Quichotte, de wereld in met stevige stap en een stevige stijve. En dan gaat hij onderuit en kan alles gebeuren: alles, behalve wat gewoon al gebeurt in de wereld.
Meisje:	Ik kan jou niet volgen ...
Man:	Je bent met hem alleen! Helemaal alleen!
Meisje:	Dat had ik wel begrepen.
Man:	Goed dan, neem nu ons tweeën ... Lekker vredig. Het eerste avondje samen! De wereld weet van niets, mannen komen van hun werk in een stroom van auto's, hoor je het? Een stroom die maar doorgaat, in het licht, een zucht.

	<p>En een man staat op het punt de liefde te bedrijven - ik - Hij staat als het ware voor een monument van vlees en vers bloed - jij - te trillen, voel je, te klappertanden zelfs. Hij is in extase. Als zich voltrekt wat heilig is voor hem, mensenzoon in de bloei van zijn bestaan, wordt hij onsterfelijk. Je moet weten dat dit alles zich telkens weer herhaalt. Elke erectie dwingt het opnieuw af. Eén keer is niet genoeg. Je herinnert je de eerste keer niet eens. In die herhaling streven we naar een moment van vervulling. We jagen het na, zonder ophouden, want we vergeten het telkens weer. En in die herhaling beleven we telkens <i>Dat Ene</i>. Je wacht, samen met je slachtoffer, op het uitkomen van een droom. Je wacht tot die werkelijk wordt. Een werkelijkheid die elke andere werkelijkheid tenietdoet.</p>
	<p>Elke god die ooit verdween, is teruggekomen.</p>
	<p>Op een zonnige dag, op een stil pleintje in een dorp of in een klein stadje tussen de bergen en de zee, op een vredige dag als in de zeventiende of in de negentiende eeuw, is God mij verschenen. En Hij is onmiddellijk weer verdwenen. Elke volgende erectie, elke hunkering naar, of schaamte om een erectie verlangt naar herhaling, naar de wederkomst van God.</p>
	<p><i>Hij grijpt de vrouw en bindt haar handen vast.</i></p>
Meisje:	Au, wat ga je met me doen? Help!
Man:	Hou je mond, idioot, of ik maak je nu meteen al van kant.
Meisje:	Help! Mama! Alsjeblieft, laat me los!
Man:	Ik doe je niet echt pijn - misschien. Misschien is jouw angst al genoeg voor mij, echte angst die in vlagen over je bek trekt, soms een beetje verhuld door schaamte ... of door het besef dat je de angst beter niet laat zien. Begrijp je het nu? Begrijp je nu dat dit de enige werkelijkheid is die telt? Dit is extase, de wereld verdwijnt en de wederkomst van God is nabij.
Meisje:	Jawel, maar ik moet nu gaan, het is al laat, ik moet naar huis!
Man:	Ik zei je zoëven dat mijn vrouw en kinderen met Pasen vertrokken zijn. Maar dat is niet waar. Ik heb ze vermoord. Ik moest alleen haar afmaken, maar het was nog mooier om ze alle drie af te maken. En daarna heb ik ze weggebracht en in de rivier gegooid.
Meisje:	Nee, het is niet waar! Ik geloof je niet! En maak nu alsjeblieft mijn handen los.
Man:	Weet je dat jouw dood me echt niets zou kunnen schelen? Dood is immers het enige dat nog bestaat, afgezien dan van mijn drift.

	Weet je dat je misschien nooit meer thuiskomt? Dat je je moeder niet meer terugziet?
Meisje:	Wat zeg je nu? O lieve God ...
Man:	Je blijft hier, je bent in mijn macht. Want je bent nog een klein meisje en je handjes zien rood van het werk, een eerste rimpeltje tekent zich af op je voorhoofd ... je bent een beetje een jongensachtig meisje ... met zelfvertrouwen en zin voor avontuur als een jongen ... Ben je niet wat goedgeefs met die spleet onderaan je buik? Een vreemde man is al gauw een vriend ... Ik zal je leren om zoveel vertrouwen te hebben in vriendschap!
Meisje:	Je praat als een gek, o God, laat me gaan ...
Man:	Honderd keer beklim ik je, ruk ik me van je los, en verder sla ik je en stomp ik je als een dronken echtgenoot.
Meisje:	Stop! O mama, mama!
Man:	Ik sla en ik schop, want dat heb je verdiend met je onnozelheid. En ik stik van verlangen om me nog verder te buiten te gaan en er helemaal een einde aan te maken.
	<i>Hij begint haar te slaan.</i>
Meisje:	Nee, niet op mijn rug!
Man:	Hoezo, ik sla waar ik wil ...
	<i>Hij gaat door met slaan.</i>
Meisje:	Alsjeblieft, niet op mijn rug! Ik heb in het sanatorium gelegen! Ik heb het toch gezegd, je weet het toch?
Man:	Aaah, ik weet het, ja: dat is nu echt prettig nieuws! Je hebt in het sanatorium gelegen, bij de ziertjes! Ach teefje, arm teefje, kom je in je mooie hoerjurkje ... om mij te verlekken, blakend van gezondheid, sukkeltje, ondanks je doorboorde longen ... Het leven heeft je zwaar geslagen, nietwaar zielepiet? En ik doe dus maar als het leven.
	<i>Hij slaat ...</i>
	Schreeuw maar, nu het nog kan: straks zal je zwijgen, je bent er immers, als ik je niet afmaak, morgenochtend aan gewend en dan ga je weer je eigen gang, alsof er niets is gebeurd. Je mag blij zijn als het het er levend van afbrengt, slettemetètje. En dan kun je trots je verhaal vertellen en je vind wel weer een ander, want het leven slingert je heen en weer, nietwaar, en jij slaat je er als een held doorheen?

Meisje:	Ja, ja, zo is het. Maar laat me nu gaan!
Man:	Absoluut niet!
	<i>Hij begint opnieuw te slaan ...</i>
Meisje:	<i>Ze schreeuwt ...</i>
Man:	En als je uiteindelijk tegen de grond ligt, lam geslagen als een beest, knoop ik misschien mijn broek los, en hoewel ik weet dat mijn urine niet zo fris en natuurlijk is als die van dieren, ik begin dan op je te pissen, begrepen? Op die idioot onnozele en vieze ogen, en op die schitterend schaamteloze borsten!
Meisje:	<i>Ze schreeuwt ...</i>
Man:	Dacht je misschien dat het om te lachen is? Dacht je dat ik je niet echt wilde ...
Meisje:	<i>Hij houdt plotseling op met slaan en wankelt ...</i>
Man:	Ooh, ik voel me ellendig ... Het zweet staat op mijn voorhoofd, ik tril helemaal ... alsof ik echt ... Oh, wat voel ik me ellendig ... lieve God, help!
	<i>Hij braakt ...</i>
	Het moest gebeuren, ik voel me zwaarder worden ... de warmte stijgt naar mijn hoofd, o God, misschien val ik flauw ... Als dit doodgaan is ... Kom op, overgeven ... en nergens meer aan denken ...
	<i>Hij valt flauw in zijn braaksel. Het meisje slaagt erin haar handen los te maken, stapt in haar schoenen en doet haar jas aan over het naakte lichaam om rennend weg te vluchten ..</i>

	ZESDE EPISODE
Man:	<i>Hij komt terug recht ...</i>
	Dat was een engelenconcertje tegen mijn hersenpan. Ik heb ernaar geluisterd, vol aandacht en in vervoering: Ik wist niet dat het zo verrukkelijk was om als een zak op de grond te liggen in je eigen kots. Er klonken feestelijke instrumenten in de verte, zoals het ultieme gekleurde wolkje na de verwoesting van de wereld ...
	Waar is zij naartoe? Absolute eenzaamheid. Ziedaar, rondom mij ... de tekens van de nieuwe werkelijkheid. Een huis vol onnatuurlijke stilte; een absurd stuk touw; wat vodden; hier en daar wat bezwarende sporen van kots. En wat zeggen mij deze tekens? Ze zeggen mij dat deze werkelijkheid de mijne niet is. Ze is onderhand alleen van anderen (buren, collega's ... en vier agenten, dienaars van God). Heel wat ogen, denk ik, zullen deze tekens zien. En ze juist interpreteren: zo word ik, na langdurig bezit, ont-eigend van mijn werkelijkheid; ze zal worden toegewezen aan de rechtmatige eigenaars, in het grauwe geheugen van de wereld.
	<i>Hij begint zich uit te kleden ...</i>
	Het stond opgeschreven, ergens, het heeft er altijd gestaan: en ik heb het nooit willen lezen. Uit een witte larve, met haar schaamteloze onschuld, is een onrijp jongetje ontpopt. Zijn haar was bruin, en al oud. Ernstig die-naartje van de wereld, opgegroeid in het gezin, naar school gegaan, tot alles bereid, in alles leergierig, voorbestemd tot de praktijk van het leren en om zich in te zetten voor ieders toekomst. Dat ben ik altijd gebleven: die onrijpe jongen, uit de larve gekropen. Maar, dan, de eerste baardgroei! De eerste vlokjes sperma! Aaaaaah! In een paar weken tijd ben ik opnieuw die stille larve geworden, met vunzige glimlach, alleen maar bezig met het zuigen aan het leven. Dat is wat mij is overkomen, maar ik, ik herhaal het, heb altijd geloofd (of besloten) dat onrijpe jongetje te zijn temidden van de gratie van de wereld.
	En wat mijn geweten betreft: ik heb hem geaccepteerd, de wereld! Ik heb mijn hoofd gebogen! Maar het larvenkind - en de man die het heeft ge-diend - hebben er anders over beslist. Mijn verlangen om normaal te zijn had uiteindelijk geen gewicht: dat was wat er geschreven stond en ik nooit heb willen lezen. Het grote verdriet dat ik nu voel, nu ik stervende ben, betreft het enige dat ik liefheb: het vlees van mijn moeder, telkens her-kauwd en toch nooit verorberd. En toch, toch is het niet dit verdriet dat het zwaarste weegt.

	<i>Hij heeft zich inmiddels helemaal uitgekleeed.</i>
	Ik heb nu alles meegemaakt wat hoort bij het anders zijn. Dat is mij overkomen. Wat voor bedoeling had de wereld daarmee? Dat anderen zichzelf als normaal konden beschouwen? En zo gerustgesteld hun levensweg konden vervolgen? En hebben alleen de anderen (de sympathieken, ontroerend normalen) het recht om vooruit te gaan, zich te ontwikkelen, de geschiedenis te schrijven?
	Voor mij, de andere , en voor al mijn ongelukkige lotgenoten (negers, joden) helemaal niets. Geen geschiedenis. Een lot van stilstand, bepaald door de haat. Door de haat, ik preciseer, van broeders, die middels evoluties en revoluties, godsdienst en moraal, vooruitgaan, zij wel, stap voor stap.
	Eh, nee! Ik, fanatiek belijder van deze regel, ik werd aan het eind van mijn puberteit - zoals ik al eerder gezegd heb, in deze geestige monoloog - een brave volwassene, die zich als een goedgegelovig leerling aan alle regels van het spel hield (van de macht). En dat niet alleen: ik accepteerde zelfs met overgave de veroordeling van dat anders zijn! Ongelooflijk! En waarom kom ik nu eindelijk in opstand?
	<i>Hij raapt de kledingstukken van het meisje op en doet ze één voor één aan; eerst de kousen.</i>
	Het merkje van deze armzalige kousen van een kleinburgermeisje van de voorstad zegt mij met grote zekerheid twee dingen: ten eerste: hun vergankelijkheid; ten tweede: hun plaats binnen de sfeer van de macht.
	<i>Hij heeft de kousen aan en neemt nu de jarretels.</i>
	Ten eerste: de vergankelijkheid, ten tweede: een plaatsje in de wereld van de macht. Twee fraaie smoezen om anders te kunnen zijn in vrede. Lieve dood, ah, ah, wat kwam je me van pas om te doen alsof tijd niets is; dat die niet voorbijgaat. En daarom was het voor mij juist om mij koest te houden in het leven, en verder alleen bezig te zijn met verrukkelijke, goddelijke smeerlapperij! Jarretels voor één seizoen, verdomme, je hebt me met je laten spelen als een kat, die van niets weet, een snorrende onschuldmaschine ... Ik heb je gelikt en gekrabd met totale en oneindige extase.
	Het is dat ik werd geterroriseerd door de chantage van de godsdienst. Maar ik herhaal, die terreur kwam mij goed van pas, heel goed, want zo wende ik eraan doodsbang te zijn voor alles, en ik liet het hoofd hangen, ik kroop in mijn schulp, waar ik ik alles deed wat ik wilde.

	<i>Hij heeft de jarretels om en neemt nu het slipje.</i>
	Voilà, slipje van mijn moeder! Ten eerste: de vergankelijkheid - en dus berusting. Ten tweede: de alomtegenwoordigheid van de macht - en dus hypocrisie. Blind slipje, zakje schaamte. Maar ja, maar ja, we keren weder tot stof: dat beschermt ons, enerzijds, tegen het mateloos smerig zijn, anderzijds verplicht het ons gehoorzaam te zijn aan wie gebod: dat men nooit over u spreke; en wees gij zelve een bron van stilte.
	<i>Hij heeft het slipje aangetrokken en neemt nu de onderrok.</i>
	Hetzelfde geldt voor deze onderrok. Verbonden met de thema's van liedjes, op de televisie, en dergelijke. Tja! Ook dit soort geheimen bestaan. Wie zegt ons dat een kleinburgerlijk leven geen geheimen kent? Integendeel, het is ondoorgrondelijk: want lelijkheid en vulgariteit kunnen het niet belletten werkelijk te zijn. Het kwaad kent geen grenzen. De onschuld van deze vulgaire onderrok. Waarin de dood het principe van de berusting introduceert.
	<i>Hij heeft de onderjurk aangedaan en neemt nu de rok ...</i>
	Ben jij niet die lichte wollen rok die men draagt tegen het einde van de zomer? Jij ook, jij ook, jij zegt niets anders, keer op keer, dan dat de tijd over jou is gekomen, de tijd die de hoop in de kiem smoort. Ja, dat is belangrijk, en ik onderstreep, de dood die een orgie mogelijk maakt, maakt door zijn eigen aard de hoop absurd.
	<i>Hij trekt de rok aan ...</i>
	Jullie komen niet uit de lucht gevallen, tekens van mijn nieuwe werkelijkheid. Toen jullie nog tekens waren van mijn <i>oude</i> werkelijkheid waren er maar twee mogelijkheden: ten eerste, zich met de smoes van de vergankelijkheid (en dus berusting) onderwerpen aan de macht en het verrukkelijke leven leiden van varkens ... ten tweede, er onmiddellijk mee ophouden en een schitterende dood sterven (zoals dat in de loop van deze tragedie al gebeurd is). Maar nu is er een derde mogelijkheid ... een mogelijkheid ... revolutionair! Ik ben uw slaaf geweest, voorwerpen van mijn leven: bijgevolg, u was een teken van mijn gehoorzaamheid. Maar nu, nu ben ik uw slaaf niet meer! Ah, ah, ik heb uw normale functie helemaal omgedraaid; en morgenvroeg, dus, zult u tekens zijn van mijn nieuwe werkelijkheid. U zult spreken, u zult brullen, (idiotie) banale voorwerpen! Woorden van stilte en van berusting ...
	<i>Hij neemt lippenstift en poeder uit het tasje en begint zich op te maken.</i>

	Ik herhaal: in naam van de dood die u mijn hele leven hebt gepredikt, nietige dingen, heb ik het bewustzijn verdrongen van mijn anders zijn. Wat, dus, geen geschiedenis heeft gehad. Het is altijd blijven stilstaan, zoals u. Maar nu, ik herhaal, ga ik u op slag een andere taal doen spreken. Wie morgenochtend komt kijken, en zijn ogen opent om te ontcijferen zal begrijpen
	Wat een verschrikkelijke kracht, nooit zover doordacht, mijn verlangen om vrij te zijn had kunnen hebben, als ik mijn instinct, waarin de dood iedere hoop teniet deed, had kunnen overwinnen.
	Het groepje mensen dat de zon hier zal brengen, afgevaardigden van de immense wereld van de geschiedenis (zwijgende burens, politieagenten in hun trieste zweterigheid, verplegers van het platteland: hoe zie ik ze voor mij!), zullen voor een expressief fenomeen komen te staan. Ik doe dit niet (zoals, ik herhaal, al gedaan is in de loop van deze tragedie) omdat ik het gevoel voor de wet kwijt ben, maar omdat ik die heb teruggevonden en ... ik heb geoordeeld. Zo, de kamikaze is klaar.
	<i>Hij treft de nodige voorbereidingen om zich aan het plafond op te hangen.</i>
	Zon, sta stil boven Gibeon, en jij maan, boven het dal van Ajalon!
	<i>Hij klimt op de stoel en steekt zijn hoofd in de strop.</i>
	Verheugt u! In een van de vele huizen van deze wijk, ofwel door de rouw, of neurotisch, of verveeld door de feestelijke middag, heeft eindelijk iemand van zijn dood goed gebruik weten te maken.